

излъзлитъ отъ строя. Придадената въ бригадна поддръжка четвърта дружина получи и тя заповѣдъ да подпомогне спасяването на Каймакъ-Чаланъ. Дружината е вече задъ самия връхъ. Но какъ ще помага? Тя самата въ редицитъ си има само призраци, които не знаятъ какво да правятъ съ собственото си безсилие? Съ голѣми усилия майоръ Димовъ, дружинниятъ командиръ, можа да подигне малко духътъ имъ. Както винаги, така и сега, само личниятъ примѣръ можа да съживи тия изблъскани отъ непрекъснато разтърсване мозъци, които нито можаха да мислятъ, нито пъкъ да се подчиняватъ. Най-страшното състояние, което води маситъ къмъ погромъ, е на лице. Тия бойци бѣха изложени на адския стихиенъ огънь отъ дълги дни и въ тоя моментъ отъ тѣхъ не може да се иска да сж бодри и силни. Тѣ наистина сж призраци безъ воля и безъ желание, както да живѣятъ, така и да умратъ. Тѣ не се интересуватъ нито отъ смъртта, нито отъ живота. Тогава какво можемъ да искаме отъ тѣхъ? Да бждатъ герои, да отбиватъ масовитѣ атаки на неприятеля, или пъкъ да бждатъ съ тоя отпадналъ духъ непобедими?

Майоръ Димовъ безстрашенъ, съ вирната глава и съ очи впити напредъ въ врящия кратеръ на вулкана, дето изригваше смъртоносната лава, поведе войниците си въ контра-атака, като прѣкоси, обсѣйваното съ ураганенъ жупелъ отъ снаряди, пространството къмъ лѣвия флангъ на Каймакъ-Чаланъ. Когато той пристигна да бжде въ помощъ на почти сломенитѣ защитници, първия редъ окопи сж вече заети отъ неприятеля, а ходътъ за него и вториятъ редъ окопи сж препълнени съ труповетъ на защитниците и преминаването е почти невъзможно. Неприятелскитѣ трупи сж вече на сто и петдесетъ крачки и предъ втория окопъ и презъ гжстата мъгла едва се забелязватъ два сръбски взвода въ гжста верига, подадена напредъ готова да се хвърли въ атака, за да заеме и втория редъ окопи.

Стихийниятъ огънь, съ който неприятелътъ облива дружината я приковава въ втория окопъ и не ѝ даде да мръдне по нататъкъ. Сили нѣма за контръ-удара. Всички опити на Майоръ Димовъ да импулсира бойцитѣ оти-